

Moje Erasmus iskustvo

Zovem se Željko Grgić i završio sam preddiplomski stručni studij strojarstva. Na apsolventskoj godini odlučio sam se otići na Erasmus praksu. Nakon detaljnog proučavanja natječaja shvatio sam da je najveći problem naći firmu koja bi me prihvatila. Pronašao sam neke stranice na kojima firme nude praksu te je potraga započela. Nakon nekoliko desetaka poslanih mailova na sve odgovarajuće ponude, javila se firma Tatravagonka iz Slovačke s informacijom da sam primljen. Iako je moja prva želja bila Njemačka, zbog kratkog vremenskog perioda do završetka natječaja, a usprkos tomu što nisam znao ništa o firmi osim da proizvodi vagone, odlučio sam prihvatiti. Privuklo me i to što je grad u kojem je firma u podnožju planinskog masiva Visoke Tatere. Fotografije na internetu bile su nevjerojatne. I tako je počela moja avantura.

Nakon prikupljene i predane dokumentacije, odabran sam na natječaju i uputio sam se u Slovačku. Prvi kontakt sa Slovacima bio je pomalo čudan. Na željezničkoj stanici u Bratislavi u želji da kupim kartu do Poprada nakon nekoliko rečenica koje sam vrlo samouvjereno izrekao na engleskom, gospođa na pultu rekla mi je da me uopće ne razumije i da ne govori engleski. Pomalo mi je to bilo čudno jer sam u Budimpešti sasvim normalno kupio kartu do Bratislave na engleskom. Nakon nekoliko izmjenjenih rečenica na hrvatskom i slovačkom, te nešto pokazivanja glavom i rukama karta do Poprada je uspješno kupljena. Stigavši u Poprad, uzeo sam taksu do hotela u kojem sam imao smještaj. Ponovo problemi s engleskim. Tada sam shvatio da Slovaci, iako vrlo ljubazan i društven narod, nisu baš vješti sa stranim jezicima, a naročito u manjim sredinama poput Poprada.

Prvi dan saznao sam dosta o firmi. Radi se o najvećem proizvođaču vagona u Europi sa preko dvije tisuće zaposlenih ljudi. Smješten sam na odjel kvalitete u ured sa dva fantastična čovjeka koji se bave reklamacijama kupaca i odlično govore engleski kao i neke druge jezike. Direktor mi je pri prvom razgovoru odredio temu završnog rada i time sam se bavio prva četiri mjeseca. Radio sam implementaciju 5S sustava organizacije radnog mjesta na dva radna mjesta u firmi. Osim toga, uskakao sam na neke manje zahtjevne zadatke po potrebi. Nakon mjesec dana na praksu su došla još dva studenta, jedan iz Indije, a drugi iz Pakistana. Konačno sam imao društvo i nakon posla. Prije njihovog dolaska slobodno vrijeme uglavnom sam provodio sam šetajući gradom i planinareći. Osim njih, upoznao sam i jednog Škota koji radi finalnu inspekciju vagona za kupce. Njegov posao me jako zainteresirao jer jako puno putuje po svijetu i odlučio sam da to želim raditi u budućnosti. Kasnije sam tokom jednog sasvim običnog izlaska sasvim slučajno upoznao djevojku iz Zadra koja je također bila na praksi u istom gradu ali u drugoj firmi. Oboje smo se jako iznenadili kad smo nakon uvodnih rečenica na engleskom ustanovili da smo oboje iz Hrvatske budući da se radi o vrlo malom gradu. Ona me upoznala sa još pet studenata iz svoje firme i nastavili smo se družiti do kraja prakse. Dvoje Hrvata, Indijac, Pakistanac, dvije Grkinje, Rumunj, Mađar i Španjolka. Sa svima sam još uvijek u kontaktu, a s nekima sam ostao vrlo dobar prijatelj i dogovaramo zajedničko putovanje uskoro.

Prvi dio prakse prošao je vrlo brzo. Iako nisam razmišljao previše o povratku, direktor me na posljednjem razgovoru pri potpisivanju dokumenata pitao bih li volio raditi tamo. Ta ponuda me zaintrigirala i rekao sam da mi ideja zvuči vrlo primamljivo. Dogovorili smo se da ću po povratku u Hrvatsku ponovo aplicirati na Erasmus natječaj i riješiti ostale ispite koje imam. Tako je i bilo. Nakon tri mjeseca i tri riješena ispita bio sam na putu nazad. Ovaj put na 6 mjeseci. Završni rad nisam stigao obraniti pa sam ga ostavio za ljetu.

Po povratku dobio sam ozbiljne zadatke s obzirom na to da me je čekalo radno mjesto po završetku prakse. Tako sam sljedećih šest mjeseci radio na kontroli podvozja za vagone. Jako puno sam naučio te poboljšao slovački jezik koji sam svakodnevno koristio. Isto tako, počeo sam koristiti njemački u kontaktu s njemačkim kontrolorima kvalitete koji su dolazili na kontrolu podvozja budući da nitko iz mog odjela nije govorio njemački te sam tako unaprijedio i znanje tog jezika. I ovaj put sam upoznao mnogo novih ljudi. Moji prijatelji iz druge firme, iako nisu više bili tu, dali su moj kontakt novim ljudima i počeli smo se družiti. Ovog puta Španjolac, Grkinja, Portugalac i Turčin. Nevjerojatni ljudi. Zajedno smo planinarili, putovali Slovačkom i Poljskom i doživjeli razne avanture. Tako smo nekoliko puta posjetili Košice, istraživali okolna mjesta te osvajali Visoke Tatire. Najveća avantura bila je put u Krakov iznajmljenim autom gdje smo se susreli sa mojim prijateljem iz istog mjesta u blizu Bjelovara koji je bio na Erasmusu u Pardubicama u Češkoj te još nekoliko njegovih prijatelja. Trodnevni izlet pun nevjerojatnih doživljaja i situacija kojima se danas smijemo, a u tom trenutku nisu bile tako smiješne. Dva puta smo zalutali, kasnili s vraćanjem auta, smrzavali se čekajući vlak na krivoj stanici i slučajno razbili suvenire iz Poljske. Posjetili smo usput i koncentracijski logor Auschwitz i vidjeli strahovite lokacije i prizore najstravičnijih užasa u ljudskoj povijesti.

I tih 6 mjeseci je vrlo brzo prošlo te sam na razgovoru s direktorom dogovorio da pokušam dobiti još dva mjeseca, riješim završni te potom potpisujem ugovor o radu. Vratio sam se u Hrvatsku, obranio završni rad i uskoro opet bio u Popradu.

Ovog puta smjestili su me na projekt vagona za žito i nisam baš imao vremena za putovanja jer sam morao puno učiti u slobodno vrijeme kako bih se što bolje pripremio za posao. Bio sam primoran u što kraćem roku ovladati ISO standardima što i nije bilo tako veliki problem jer sam bio vrlo motiviran. Zbog velikog opsega posla nisam ni primjetio kako je vrijeme brzo prošlo.

Nakon dva mjeseca potpisao sam ugovor i već nešto više od mjesec dana radim kao inspektor kvalitete. Tako je završila moja studentska, a započela profesionalna karijera u firmi Tatravagonka. Bilo je tu još mnogo toga što nisam pokrio ovim tekstom. Od raznih team buildinga, izlazaka, zanimljivih i smiješnih situacija do dana kad su mi nedostajali obitelj i prijatelji kod kuće ali i ovako mi je tekst opširan. U firmi sam vrlo dobro prihvaćen i vrlo sam zadovoljan poslom. Na početku ove avanture nisam ni slutio da će biti ovako dobro i da bih na kraju mogao završiti dugoročno u Slovačkoj.

Želio bih zahvaliti Veleučilištu u Karlovcu što mi je omogućilo ovo nevjerojatno iskustvo te time usmjerilo moju buduću karijeru u smijeru vagonске industrije. Isto tako želio bih poručiti svima koji ovo čitaju da se ne trebaju bojati novih iskustava i da se prijave na Erasmus jer je to jedno nevjerojatno iskustvo koje pomaže u formiranju sebe kao osobe te isto tako znači puno u razvoju na profesionalnoj razini.

Ukoliko trebate neki savjet u vezi prijave ili ako vam bilo kako drugačije mogu pomoći, slobodno me kontaktirajte na email: zeljko.grgic88@gmail.com

Željko Grgić, Poprad, 11.9.2016

U nastavku sljede fotografije:

